



KAPITEL 4 / CHAPTER 4⁴

SPEECH CULTURE OF THE FUTURE EDUCATOR AS A TOOL OF PROFESSIONAL AND PEDAGOGICAL COMMUNICATION

DOI: 10.30890/2709-2313.2025-36-01-026

У дослідженні розкриваються особливості комунікативної поведінки педагога, заснованої на його культурі мовлення, дотримання етичних норм спілкування, вимогливості до себе і виховців, що стимулюють пізнавальний інтерес, мотивацію процесу навчання і виховання.

Культура мовлення є одним із вирішальних чинників у налагодженні майбутнім визователем соціальних, професійних контактів, засобом його самовираження за допомогою мови і мовлення. Вона віддзеркалює ціннісні орієнтації, гармонію професійних знань, комунікативних і морально-психологічних можливостей, характеризує його вихованість, уміння висловлювати думки, дотримуватись етичних норм спілкування тощо.

Опанування майбутнім визователем культури мови й мовлення, мовленнєвого етикету є передумовою ефективності професійної і особистісної комунікації.

Щоб успішно справитись з програмовими завданнями дошкільної освіти майбутнім визователям необхідно не тільки твердо знати, що і як подавати вихованцям, а й володіти навичками прийнятої в літературній мові вимови звуків, звукосполучень, дотримуватися нормативних вимог уживання слів і їх форм, конструювання речень, уміло застосувати інтонаційні прийоми усного мовлення і читання вслух як виду мовленнєвої діяльності.

Інакше кажучи, майбутньому вихователю треба піклуватися і про те, що говорити на заняттях і про те, як говорити. У цьому немає перебільшення, адже на відміну від інших професій майбутній вихователь володіє літературною мовою не лише для себе, а й для інших, тобто для вихованців і для їх батьків.

Ненормативна вимова звуків, неточність у вживанні слів, фрази можуть

⁴Authors: Denysiuk T.

Number of characters: 000000

Author's sheets: 0,00



закріпитися і примножитися в мовленні дітей, яких він навчає. Це й зумовлює висунення підвищених вимог до мовлення майбутнього вихователя – основного інструмента навчання і виховного впливу на вихованців.

Майбутній виховatelj для вихованців має бути взірцем як у діях і зовнішності, так і в ставленні до рідної мови як засобу порозуміння, передачі думки, естетичного впливу. Зразковим повинно бути і мовлення вихователів дитячих закладів.

Майбутньому вихователю треба усвідомлювати те, що їх усне мовлення наслідуватимуть діти. А щоб воно було варте цього, потрібно не тільки знати основні вимоги техніки і культури усного мовлення, а й відповідно до цих вимог сформувати навички правильного, точного, логічного, чистого, дохідливого викладу думок.

Розкриття педагогічної ефективності мовлення майбутнього вихователя, залежить від рівня володіння мовою, правильного добору мовних засобів, тобто від культури мови.

Культура мови – галузь знань, яка вивчає нормативність мови, її відповідність суспільним вимогам; індивідуальна здатність особи вільно володіти різними функціональними стилями.

Поняттям «культура мовлення» послуговуються для означення певного рівня втілення мовних засобів у повсякденному усному і писемному спілкуванні. За смисловим навантаженням воно відрізняється від поняття «культура мови».

Культура мовлення – упорядкована сукупність нормативних, мовленнєвих засобів, вироблених практикою людського спілкування, які оптимально виражають зміст мовлення і задовольняють умови і мету спілкування. Здебільшого це поняття вживають, аналізуючи писемні тексти, мовну практику особистості.

Важливими характеристиками культури мовлення є:

- правильність;
- змістовність;
- доречність;



- достатність;
- логічність;
- точність; ясність;
- стислість;
- простота та емоційна виразність;
- образність;
- барвистість;
- чистота;
- емоційність.

Необхідними *елементами мовної культури майбутнього вихователя* є:

- правильна вимова;
- вільне, невимушене оперування словом;
- уникнення вульгаризмів, провінціалізмів, архаїзмів, слів-паразитів, зайвих іншомовних слів;
- наголошування на головних думках;
- фонетична виразність;
- інтонаційна розмаїтість;
- чітка дикція;
- розмірений темп мовлення;
- правильне використання логічних наголосів і психологічних пауз;
- взаємовідповідність між змістом і тоном, між словами, жестами та мімікою.

Культуру мовлення майбутнього вихователя характеризують *ознаки*:

- правильність, тобто відповідність прийнятим орфоепічним, орфографічним, граматичним, лексичним нормам;
- еталоном правильності слугують норми, правила вимови, наголошування, словозміни, слововживання, орфографічні правила у писемному мовленні тощо;
- реалізація інформаційно-інформативної функції мовлення;
- цілеспрямований вплив на свідомість дитини.



Формування правильності мовлення майбутнього вихователя забезпечують:

- тренінги (вправи);
- робота зі словниками, спеціальною лінгвістичною літературою;
- написання текстів;
- слухання й аналіз правильного мовлення;
- різноманітне володіння мовним багатством народу, художньої і публіцистичної літератури;
- лексичний арсенал літературної мови;
- використання різноманітних мовних одиниць;
- інтонаційність експресивності;
- мелодика мовлення;
- стилістично обґрунтоване використання словосполучень і речень;
- активне мислення;
- постійне удосконалення і збагачення мовлення.

Важливо, щоб мовлення було притаманне лексичному, фразеологічному, словотвірному, морфологічному, синтаксичному рівням мови майбутнього вихователя. Це допоможе індивідуалізувати своє мовлення, реалізувати свою мовленнєву культуру, досягти бажаного рівня сприйняття і розуміння своїх висловлювань.

Виразність мовлення забезпечується оригінальністю у висловлюванні думок з метою ефективного впливу на партнера по комунікації. Цій меті слугують:

- засоби художньої виразності (порівняння, епітети, метафори);
- фонетичні засоби (інтонація, тембр голосу, темп мовлення, дикція);
- приказки, прислів'я, цитати, афоризми, крилаті слова і вирази;
- нелітературні форми національної мови (територіальні, соціальні діалекти, просторіччя);
- синтаксичні фігури (звертання, риторичне запитання, інверсія, градація, повтор, період).



Виразність розвивається на основі тренінгів, власної творчості, спостережень за мовленням, аналітичного читання художньої літератури тощо.

Завдяки їй здійснюється вплив на почуття студентів – ясність, тобто доступність мовлення для розуміння тих, хто слухає («Хто ясно мислить, той ясно викладає»). Вона забезпечує адекватне розуміння сказаного, не вимагаючи від співрозмовника особливих зусиль при сприйнятті.

Ясності мовлення сприяють чітка дикція, логічне і фонетичне наголошування, правильне інтонування, розмірений та уповільнений темп, спокійний і ввічливий тон.

Неясність мовлення є наслідком порушення мовцем норм літературної мови, перенасиченості мовлення термінами, іноземними словами, індивідуального слововживання.

Досягненню ясності мовлення майбутнього вихователя сприяє цілеспрямований процес *спілкування*:

- чим частіше студент є учасником комунікації, тим більше уваги приділяє мовленню;
- досягнення комунікативної мети, задоволення від спілкування;
- точність, або відповідність висловлювань того, хто говорить, його думкам;
- адекватна співвіднесеність висловлення, вжитих слів або синтаксичних конструкцій з дійсністю, умовами комунікації.

Ясність мовлення передбачає ретельний вибір жанру текстів, умов, середовища, колориту спілкування і залежить від культурно-освітнього рівня мовців, їх знання предмета мовлення, від установки мовця, активного словникового запасу, вибору слова чи вислову, уміння зіставляти слово і предмет, річ, ознаку, явище.

Виявляється *точність мовлення* майбутнього вихователя у використанні слів відповідно до їх мовних значень, що сприяє виробленню в нього звички називати речі своїми іменами.

Розвивається вона в процесі роботи зі словниками, навчальною, науковою



літературою, аналізу власного і чужого мовлення тощо, без чого неможливе оволодіння мовою і мовленнєвими навичками.

Нормативність – відповідність системі мови, її законам, яка не відгороджує мовлення майбутнього вихователя від розкриття нових семантико-стилістичних можливостей, уточнювань контексту, що увиразнюють його висловлювання. Одночасно майбутній вихователь має дбати про стильову і стилістичну єдність, вмотивоване використання форм з іншого стилю.

Чистота, тобто бездоганність усіх елементів мовлення, уникнення недоречних, невластивих українській мові іншомовних запозичень. Забезпечується вона системою установок, мовною грамотністю, мовним чуттям майбутнього вихователя.

Стислість – раціональний вибір мовних засобів для вираження головної думки, тези. Ця ознака формує вміння говорити по суті.

Доцільність, тобто відповідність мовлення меті, умовам спілкування, стану того, хто висловлюється. Вона відточує, шліфує мовне чуття педагога, допомагає ефективно управляти поведінкою аудиторії (встановлювати контакт, збуджувати і підтримувати інтерес до спілкування, нейтралізовувати роздратування, викликати почуття симпатії, розкутість тощо).

Комунікативна доцільність є основою соціолінгвістичних норм мовлення (доцільність уживання мовних засобів за різних соціальних умов: мовець добирає формули мовленнєвого етикету відповідно до соціального статусу співрозмовника) і прагматичних (правила спілкування: вміння почати й закінчити розмову; тактика спілкування: вміння перефразувати вислів, заповнити паузу).

Звертання із порушенням соціолінгвістичної норми може спричинити негативніші наслідки, ніж граматична чи лексична помилка. Тривалі паузи, незавершені речення, незв'язність мовлення (відсутність прагматичних умінь) знижують інтерес слухачів.

Залежно від комунікативної сфери розрізняють:

– *контекстну доцільність* (єдність змісту і форми вислову, гармонійне



поєднання загальної тональності, слів, інтонації, структури речень);

- *ситуативну доцільність* (вияв різних форм увічливості);
- *стильову доцільність* (вибір мовленнєвих засобів відповідно до

функціонального призначення стилів мовлення);

Логічність (точність вживання слів і словосполучень, правильність побудови речень, смислова завершеність тексту).

Важливими умовами логічності є:

- уникнення невиправданого повторення спільнокореневих слів (тавтології);

- зайвих слів (плеоназм);

- чіткість у побудові ускладнених речень, оскільки нечіткість і заплутаність висловлювань свідчать про заплутаність думок).

Естетичність (вираження естетичних уподобань майбутнього вихователя засобами мови, уміння викликати мовленням естетичне задоволення). Досягається вона завдяки вправам з риторики. Важливо, щоб у студентів красиві фрази поєднувалися з глибоким і конкретним змістом.

Багатство (розмаїття використовуваних слів). Чим більше різноманітних і розрізняваних свідомістю студента мовних знаків, їх ознак припадає на мовленнєвий простір, тим мовлення багатше і цікавіше.

Структурними особливостями мовлення майбутнього вихователя є:

- тривалість мовлення, яка залежить від його жанрової належності (заняття, бесіда, доповідь, повідомлення, лекція, мітингова промова тощо) і визначається тим, хто говорить, на основі комунікативної інтенції (спрямованості), теми і ситуації спілкування;

- горизонтальне членування – розміщення всіх частин виступу, змісту занять, організація матеріалу за певною системою, що створює відчуття логічної стрункості і динамічності мовлення, допомагає спрямовувати думку аудиторії в потрібне русло;

- вертикальне членування – підпорядкованість частин тексту за значущістю. Окремі підтеми головної частини включають певну кількість



сміслових сегментів, які з різною ефективністю доносять інформацію до адресата;

– використання тропів – вживання слів і висловів у переносному значенні, коли у свідомості промовця і слухачів їх пряме і переносне значення є найважливішим засобом створення виразності мовлення під час публічного виступу (використання метафор, порівнянь, метонімії, іронії, парадоксу тощо);

– використання риторичних фігур, яка підсилює виразність, експресивність мовлення, силу його впливу, чому сприяє і вживання особливих синтаксичних конструкцій: антитези, градації, повтору, анафори, епіфори, паралелізму, риторичного звертання тощо.

Зразкове мовне оформлення мовлення пов'язане з дотриманням орфоепічних, акцентологічних, морфологічних, синтаксичних норм і використанням відповідних ритміко-інтонаційних моделей.

Інтонаційне оформлення мовлення передає найтонші смислові й емоційні відтінки висловлювань, відображає стан і настрій промовця, його ставлення до предмета повідомлення і до слухачів.

Прагматична спрямованість мовлення, його впливовий ефект обумовлюються професійними навичками і вміннями, якими повинен володіти майбутній вихователь, щоб привернути увагу вихованців, зацікавити, переконати й спонукати їх до певних дій.

Теоретичною основою культури мовлення майбутнього вихователя є:

– пізнання й осмислення мовних норм, особливостей функціонування стилів літературної мови;

– усвідомлення взаємозв'язків системи мови, структури мовлення й екстралінгвістичних структур;

– практичною – систематична увага мовця до мови і рівня власного мовлення;

– прагнення досягти мовленнєвої майстерності.

Досягти високого рівня культури мовлення майбутнього вихователя неможливо без високої лінгвістичної свідомості носія мови, любові до мови,



постійної потреби аналізувати, удосконалювати, шліфувати власне мовлення.

Необхідно:

- вдумливо читати твори майстрів різних стилів;
- добре оволодіти мовними нормами;
- стежити за їх змінами;
- не допускати змішування мовних явищ, проявів інтерференції (використання елементів різних мов);
- критично ставитися до написаного і мовленого слова;
- не йти за «модними» тенденціями у вживанні іншомовних слів, жаргонізмів-кліше (стійких сполучень, що використовуються в певних ситуаціях);
- уникати термінологізмів, «телеграфного» стилю мовлення, нарочитої спрощеності тощо.

Високий рівень культури мовлення майбутнього вихователя забезпечується:

- його організаторськими вміннями (організувати процес спілкування, враховуючи ситуацію, мотив і мету спілкування, правильно розуміючи партнера; викликати і підтримувати інтерес до спілкування, поступово досягаючи своєї мети);
- інформативними (викласти інформацію в монологічній або діалогічній формі доступними лексичними засобами, синтаксичним, інтонаційним оформленням);
- перцептивними (словом і ділом впливати на вихованців, переконувати їх, схилити на свій бік);
- контрольними стимулюючими (оцінювати діяльність співрозмовника на кожному етапі спілкування у такій формі, підсилювати його прагнення до подальшого спілкування, аналізувати власну мовленнєву діяльність) тощо.

Культура мовлення майбутнього вихователя є не лише показником його професійних якостей, а й фактором, що впливає на його визнання у педагогічному світі. Педагоги, які не володіють мовленням на належному рівні,



не можуть бути задоволеними собою, що негативно позначається на їхній поведінці, професійній діяльності, приватному житті.